

tea Alba fu cea dintâi care i dade motivu la acésta. Armatele acestorú doué cetăţi se înteluiră într'o distanţiă de cinci milliarie de la Roma, determinate ca prin o luptă se decidă sórtea cellorú doué staturi. După ce se dispuseră în ordine de bătăliă, elle steleră câtú-va timpú asteptându semnul, cândú dictatoriulú Albanilor, Mettú Fufetiú păsşi în miđiloculú cellorú doué armate, şi propuse Romanilorú, se decidă cérta prin o luptă particulariă, cu condiţiune, ca poporulú allú cărui luptătoriú va rămăné învinsú, se se suppună cellui-altú. Regele şi poporulú romanú primi cu bucuriă acéstă propunere, şi totú insulú astepta se fiă allessú spre a apperá causa patriei selle.

Era atunci în armata romană trei fraţi geminí, Oraţii şi în cea albană alţi trei, Curiatii, toţi însemnaţi pentru curagiulú şi tária lorú. Acestora se încredinţiă sórtea bătăliei. Luptătorii appucă armele, şi începú a se măsura cu dínsele. Armatele spectátorie şi atţintă ochii asupra lorú, tremurându la fiă-care lovitură, şi asteptându cu ânima înghiăciată se vadă de care parte va face sórtea se cadă gloria luptei. Victoria remase câtú-va timpú îndoiósă, apoi se páru a se dechiára în contra Romanilorú. Doi fraţi Oraţii cădură, allú treilé se prefăcu că fuge. Curiatii fatigaţi şi plăgiţi se luară după dínsulú. Atunci ellú se întórsé şi asternu la pămîntú pre cellú mai de aprópe; allú doilé care venia acestuia într'ajutoriú avu aceeaşi sórte. Mai remase allú treilé pre care lú învinse cu mai puţină greutate. Romanií applauseră de bucuriă; érá Albaní se dechiárá de suppuşi. Însé mâna lui Oraţiú care mântuísse patria diminétiă, se cruntă séra cu sângele surorii selle. Întorcându-se în triumfú din câmpulú de bătaliă, Oraţiú vedú pre sorsa scăldată în lacremí, plângându mórtea amatului ei, adecă a unuia dintre Curiatii, căruia fusse promissă în căsătóriă. La acéstă vedere ellú se turburá de mēniă şi o străpunse în furia sa. Senatulú defăimă acéstă faptă